

paa det Tidspunkt havde med Asger Karstensen og andre Medlemmer af dette høje Ting, som den Gang arbejdede paa Tilvebringelsen af en helt ny Valglov. Derom ved jeg intet, men officielt forelaa Forslaget, som vedtoges den 11. April, overhovedet ikke for noget Parti i hele denne Periode. Dette Forslag kom først officielt frem efter Paaskedagene i 1920, og det vedtoges først, efter at Valgene var udskrevet. Derfor har jeg Lov til at sige, at det er en Utilbørlighed at optræde saaledes overfor Vælgerne, en Utilbørlighed, som jeg ikke vil være med til at gentage, og derfor har jeg udtalt Ønsket om, at hvis dette Lovforslag skal færdigbehandles, som jeg haaber, i denne Samling, det da maa ske inden 1. Februar.

Det ærede Medlem har derefter skildret, hvorledes man uden Ændring i den bestaaende Lovgivning kan naa til en betydelig Formindskelse af det samlede Tal af Rigsdagsmænd. Jeg ser, da det jo er et Forslag om en ny Valgordning, der foreligger til Behandling, ikke nogen Anledning til at komme dybt ind paa en Debat om denne Sag med det ærede Medlem, jeg skal indskrænke mig til at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det Tal, han angiver, en Nedskrivning af ca. 30 Mandater uden Ændring, ikke er rigtigt. Saa siger det ærede Medlem, som naturligvis — det forstaar jeg godt — finder, at den Kovending overfor Enkeltmandskredsene, som han her har foretaget, at denne Kærlighedens Aføsning af den ubetingede Kærlighed, som det ærede Medlem her har givet Udtryk, trænger til lidt nærmere Begrundelse, at de Enkeltmandskredse, som har haft hans Kærlighed, er slet ikke dem, der her foreslaas, for her genfinder man jo ikke de historiske Kredse. Nej, det er meget rigtigt. Det ærede Medlem Hr. Rode har været inde paa det samme, og jeg skal om lidt komme nærmere ind paa, hvorledes det ærede Medlem Hr. Rode har behandlet de historiske Kredse. Men jeg spørger: Hvorledes vil man, hvis man ikke vil have et fuldkommen urimeligt Antal Folketingsmedlemmer, komme til at sikre Forholdsmæssigheden gennem det fornødne Antal Suppleringsmandater og samtidig opretholde Kredstallet uforandret? Det er jo simpelt hen en Umulighed. Naar de ærede Medlemmer stiller saadanne Krav, er det jo for alle, som kan se i denne Sag, et ganske klart Udtryk for, at deres Mund siger eet, men deres Hjerte — om jeg i denne Forbindelse maa bruge dette Udtryk — noget ganske andet: at

de vel agerer Tilhængere af Princippet, men i Virkeligheden er dets hemmelige Modstandere.

Der var en Artsforskel, sagde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, i hele Enkeltmandskredsbebegrebet, naar Suppleringsmandaternes Antal er saa stort, som det her er foreslaaet, i Sammenligning med, hvad Tilfældet vil være, naar Suppleringsmandaternes Antal er væsentlig mindre. Dertil vil jeg sige, at det kan det ærede Medlem i nogen Grad have Ret i, men hvis han ønsker et større Antal Kredsmandater, mod at vi slaar af paa Kravene til Forholdsmæssigheden, saa skal det ærede Medlem finde mig rede til en Forhandling derom. Det, som er Hovedsagen i det her foreliggende Lovforslag, er dette, at i hver Kreds faar den Valgbrev, som har opnaaet det største Stemmetail. Derfor er der skabt Sikkerhed. Det skaber Enkelhed i Princippet Gennemførelse, og det skaber ogsaa Klarhed overfor Vælgerne, thi dette, at ogsaa Personer, som har opnaaet et mindre Stemmetail i en Kreds, kan opnaa Valg af Hensyn til Forholdsmæssigheden, forstaar Vælgerne særdeles vel, men det, man vender sig imod, er, at den, som har faaet det største Antal Stemmer i Opstillingskredsen, som Vælgerne alligevel tillægger Valgkredsens Karakter, ikke opnaar Valg. Det er netop Meningsløsheden i den nuværende Ordning, som Vælgerne vender sig imod.

Lad mig nævne et Eksempel, som jeg i min politiske Virksomhed har haft paa ganske nært Hold, Forholdet i Stubbe-købing-Kredsen, hvor Venstre gennem Aarene fra 1909 bekæmpede den senere Undervisningsminister Hr. Keiser-Nielsen uden Held. Hr. Keiser-Nielsens Valg gennemførtes stadig, fordi han opnaaede det største Stemmetail i Kredsen, og dertil var der jo intet at sige. Men da saa i 1920 Hr. Keiser-Nielsen opnaaede et Stemmetail, der laa adskillige Hundreder under det, som Venstres Kandidat fik, og Venstremanden ikke blev valgt, men Keiser-Nielsen med fuld Musik rykkede ind i Folketinget, saa vendte man sig i denne Kreds mod en Valgordning, som tillod en saadan Urimelighed. Det er det, man har gjort i Masser af Landets Kredse, og overfor den Stemning vil de Herrer, om det muligvis ikke bliver nu, til sin Tid blive nødt at give tabt.

Nu lovsynger man saa et enkelt af de Forslag, hvilende paa Tanken om Enkeltmandskredse, som var fremme i Valglovs-kommissionen; det ærede Medlem Hr. Borg-